

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 95

číslo: 12

22. března 2015

Cena: 8 Kč

Počernická Setkávání

Jsme parta dobrovolníků, která působí v rámci počernického střediska DIVIZNA. Setkáváme se převážně na faře naší církve na Náchodské ulici. Už několik let umožňujeme přirozené „setkávání“ dětí zdravých, dětí se zdravotním postižením a dětí sociálně znevýhodněných. Naším projektem bychom rádi alespoň malým dílkem přispěli k odstranění bariér uvnitř nás samotných. K odstranění předsudků v našich hlavách a srdcích.

Zjistili jsme, že naše „setkávání“ jsou pro děti neobyčejně cenná. Zpočátku je tu ostych, téměř obava, strach. Pojednou ale mizí. Po prv-

MLUVME SPOLU

V těchto dnech jsme uspěli s projektem v rámci grantu „MLUVME SPOLU“, vyhlášeného nadací VIA. Ze 106 projektů z celé země bylo vybráno 9. Projekt **Počernické setkávání** střediska Diakonie a misie ČČSH byl mezi nimi.

Během příštích měsíců chceme propojit nejen děti, ale i jejich rodiny. Máme v plánu dát v rámci projektu „MLUVME SPOLU“ dětem do rukou fotoaparáty, aby setkávání svých rodin zachytily fotografií. Rodiny s dětmi i ty, které pečují o dítě s postižením, romské rodiny a ty, které žijí v azylovém domě. Setkají se a fotografie bude malým svědectvím prolnutí jejich světů.

Fotografie bychom chtěli vystavit v provozovnách a obchodech v Horních Počernicích a v kavárně

Mamacoffee ve Vodičkově ulici. Máme pocit, že tímto způsobem naše „Setkávání“ rozšíříme. Cíl otevřít srdce a odstranit bariéry zůstává stejný.

Pokud byste chtěli podpořit naši snahu vybudovat na husitské faře v Horních Počernicích stálé zázemí pro Centrum Divizna, zde je náš účet: 3754893339/0800. Mnohokrát děkujeme za jakýkoliv příspěvek. Najdete nás na facebooku: *Počernická setkávání*.

**Eva Cudlínová,
Alžběta Cibochová**

ních nesmělých dotycích, hovorů, hrách se děti projevují ve své přirozenosti. Ztrácejí předsudky, nevnímají bariéry, odlišnosti. Je tu pojednou jediný dětský svět. Je plný empatie. Je v něm fantazie. Uvědomíte si, že svět dětí je stejný. Cílem naší dobrovolné práce je, aby děti šly do života s otevřeným srdcem a při setkání s odlišností neuhýbaly pohledem. „Naše děti“ se k nám i jako středoškoláci vrací a působí spolu s námi jako dobrovolníci. Projekt realizuje DIVIZNA - STŘEDISKO DM ČČSH.

Obchodní akademie Mistra Jana Husa

Pražská diecéze Církve československé husitské zřídila v Ústí nad Labem církevní střední školu s názvem Obchodní akademie Mistra Jana Husa. Záměrem je vybavit naše uchazeče patřičnými znalostmi z ekonomických předmětů s přesahem do oblasti církevní, ale i neziskového sektoru. Výraznou výhodou studia naší obchodní akademie je možnost pokračování ve vzdělávání na naší partnerské vysoké škole v Praze, případně též ve výukových prostorách v Bílině. Obchodní akademie Mistra Jana Husa je registrována v rejstříku církevních škol Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

Obchodní akademie BSL s.r.o., jak se původně škola jmenovala, byla založena v roce 1995. Za dobu své existence vychovala desítky absolventů, kteří našli své uplatnění v praxi. Po ukončení jejího provozu

převzala činnost školy i s platnou akreditací pražská diecéze, která transformovala tuto obchodní akademii na církevní školu. Vznikl tak nový název i nový studijní program, jehož primárním cílem je připravit absolventy na orientaci nejen v oblasti financí, ale i v oblasti sociální práce a fundraisingu. Vedle ekonomických předmětů jsme tak do učebního plánu nově zařadili i předměty, jako jsou např. ekonomika pro sociální práci, neziskový sektor, úvod do sociální politiky, fundraising, nebo management v sociální práci.

Prosinec 2014 a leden 2015 byly ve znamení prezentací této školy, kterých se osobně ujal náš biskup doc. ThDr. David Tonzar, Th.D.

V průběhu tří cest do Ústí nad Labem stihl navštívit 17 základních škol a prezentovat základní informace a fakta žákům osmých a devátých

tříd. Nová alternativa, ve které se mísí prvky ekonomie s humanitními předměty, vzbudila u rodičů a žáků velký ohlas. Prezentací OA MJH předcházel Veletrh středních škol v Děčíně ve dnech 2. - 3. 12. 2014, kde škola získala prostor poprvé se veřejně před-

stavit. Naše poslední akce se konala dne 24. 2. 2015, kdy proběhl Den otevřených dveří.

Věříme ve zdárné začátky a úspěšný start této školy. Budeme velmi vděční za přímluvné modlitby i za jakékoli podněty!

Za OA MJH Maja Murínová

Ekumenická bohoslužba za mír a pokoj

„...Chtěli bychom, bratři, abyste věděli o soužení, které nás potkalo v Asii. Dolehlo na nás nadmíru těžce nad naši sílu, až jsme se dokonce vzdali naděje, že to přežijeme...“ (2 K 1,8)

V pátek 13. února se v klášterním kostele benediktinského opatství v pražských Emauzích uskutečnila eku-

menická bohoslužba pořádaná komunitou bratrů benediktinů. Byla sloužena při příležitosti 70. výročí bombardování Prahy, včetně tohoto kostela, spojeneckými vojsky na konci 2. světové války. Její vzpomínkový charakter byl prostoupen také myšlenkami a modlitbami, které směřovaly k přítomným událostem, jež se odehrávají na Blízkém východě, kde umírají nevinní lidé, z nichž mnozí jsou křesťané: naši bratři a naše sestry. Jejich osudy připomínala nejen slova kázání, jímž jsem měla tu možnost na tomto památném místě sloužit, ale také přítomnost koptských křesťanů, kteří přijeli na bohoslužbu z Vídně i se svým biskupem. Koptští kněží se podíleli na liturgii čtením a modlitbami spolu s duchovními dalších českých křesťanských církví. Pěvecké sbory řeckokatolické a koptské církve ozvláštnily bohoslužbu svým typickým zpěvem. Koptský biskup s řeckokatolickým a římskokatolickým biskupem shromážděným věřícím požehnali na závěr bohoslužby, při níž zazněla vedle češtiny také němčina, staroslověnština, koptština a arabština. Věřme, že i tato bohoslužba podpořila odvahu našich politiků přijímat křesťanské uprchlíky ze zemi Blízkého východu zmítaného válkou, jak naznačují slova premiéra Sobotky při nedávném jednání se zástupci křesťanské iniciativy „Bratr je víc než bližní“, jimiž vyjádřil ochotu aktivně pomoci křesťanským imigrantům, pokud v naší zemi najdou azyl.

Helena Smolová

Mistr Jan Hus a Nový zákon

Náboženská obec na Vinohradech již od ledna pořádá přednáškový cyklus na téma Mistr Jan Hus. Husova životního díla se přednášející dotkli z pohledu filosofie, historie, systematické i biblické teologie. Jako předposlední přednášející byl pozván novozákoník a pedagog Husitské teologické fakulty UK Mgr. Jiří Lukeš, Th.D. Nevzal si však „na paškál“ jednotlivé biblické výklady od J. Husa, jak by se dalo předpokládat. Jeho příspěvek měl nečekané směřování. Hned na začátku posluchačům nastínil, jak přibližně vypadala práce s biblickým textem v před-reformační době i následně v době samotné reformace. Díky tomu si všichni mohli udělat představu o tom, jak asi Jan Hus i jeho kolegové a následovníci pracovali s Biblií. Následně se doktor Lukeš pustil do výkladů jednotlivých Husových listů, které nám na počátku popisovanou práci s textem přiblížily. Specialitou doktora Lukeše je rétorika, takže nebylo překvapením, že nám díky Listům Pražanům Husa představil jako

vzdělance, který rétoriku nejen skvěle ovládal, ale stejně skvěle ji i dokázal použít. Právě zmíněné listy neunikly srovnání s Pavlovým listem do Říma. Jan Hus, jak můžeme vyčíst z jeho textů, byl osobností, která se nebála postavit na stranu pravdy i v případě, že to znamenalo nelibost v jeho okolí. Jeho cílem nebylo zalíbit se lidem, ale šířit evangelium. Husova snaha bránit Boží pravdu i za cenu vlastního pádu je dodnes velkým apelem na všechny křesťany.

I tentokrát vinohradskou přednášku navštívilo mnoho studentů z Husitské, ale i z Evangelické teologické fakulty. Takže diskuse s Jiřím Lukešem pokračovala i dlouho po skončení oficiálního programu. A dokonce i mimo reprezentační prostory Husova sboru, ne však mimo objekt. Studenti i jejich vyučující v debatě pokračovali na střeše sboru, kde jim teologickou disputaci doplňoval pohled na Husovu milovanou Prahu.

Kateřina Merglová

Postní čas - čas k promýšlení, čas k jednání

Ráno šálek kávy, po obědě kousek čokolády, večer sklenka vína... To, co dříve platilo za mimořádnou lahůdku, patří dnes k běžné kultuře (i) všedního dne. Postní čas je dobrou možností k promýšlení těchto zvyklostí. V myšlenkách na Ježíše Krista můžeme zkusit náš životní styl během těch 40 postních dní změnit a zřeknout se něčeho s úmyslem vyjádřit tak lásku k bližním. Využijte tento čas, abyste o tom společně přemýšleli a uvázili změnu.

„Všechno je mi dovoleno – ano, ale ne všechno prospívá. Všechno je mi dovoleno – ano, ale ničím se nedám ztročit.“
Apoštol Pavel v 1. listu ke Korintským (6,12)

Postit se znamená v biblickém smyslu nakládat odpovědně s Božími dary a umírněně s jeho stvořením. Ježíš solidarizoval a identifikoval se ve svém postu s chudými a slabými. To, čeho se v postním čase vzdáme, můžeme věnovat k prospěchu slabých bližních.

Alena Naimanová

Chvála žití

Člověk by měl vždy
chválit žití
byť ztěžklo někdy
v závaží

vždy něco hasne
něco svítí
a někdo stojí
na stráži

Miloslava Vyletalová-Izáková
NO Praha 1 - Malá Strana

Z kazatelského plánu

Pátá neděle postní

Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmí se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pronárodem, před člověkem záludným a podlým! Tys přece moje záštitu, Bože.

ŽALM 43,1-2

První čtení: Jeremjáš 31,31-33

Tužby postní:

1. Abychom Boží království a jeho spravedlnost hledali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom svých hříchů litovali a své bližní nesoudili, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože, Vykupiteli, děkujeme ti, že se k nám skláníš a přijímáš naše modlitby. Posiluj nás, abychom přinášeli dobré ovoce víry, lásky a naděje! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 5,5-10

Evangelium: Jan 12,20-33

Verše k obětování: Žalm 143,9-11

Verš k požehnání: Jan 12,26

Modlitba k požehnání:

Bože, Vykupiteli, nejenže jsi nám dovolil zasednout kolem tvého stolu, ale nadto jsi nás posílil chlebem života a kalichem spásy. Prosíme tě, přived' všechny lidi k obrácení a následování tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 58, 59, 163, 244, 180, 187

Alenka v říši divů

Před chvílí jsem poslouchal Karla Zicha s písní „Alenka v říši divů“. Připomněla mi mládí, kdy jsem chtěl „poznat a obejmout všechny krásy světa“. Stále mám ale pocit, že to lepší teprve přijde... Stále mám pocit, že mít úžas je nádherná věc. Stále mám pocit, že i ty krásy světa tu jsou. Stále mám pocit, že jsou tu situace a věci, které si zaslouží **naš údiv a naši radost**. Že svět je Boží stvoření, byť porušené, a že má velkou cenu žít. A žít na „plné pecky“.

Že nás mohou potěšit oči malého dítěte a krása stvoření. Dívky na ulicích a kluci, co se zápalem sobě rovným hrají fotbal. Maminky s kočárky a důchodci jdoucí městem. Obrazy katedrál, kresby a barvy, poezie. Bohoslužby za ranního Hospodina. Lidé i na hokejových stadionech, tak upjatí k výhře jejich týmu. Co je na nich odlišného? Cíl. Stále mám pocit, že **je co obdivovat a objevovat**. Cesty, všechny vlaky a autobusy, letadla a lodě, které nás kamsi vezou, a na konci je přístav a tam na nás čekající přátelé.

Stále mám pocit, dokonce vím, že mě někdo miluje. A já jej. Nejenom v mé krásné rodině, ale i mimo ni. Údiv, zdravý údiv, že něco nás předchází. Že brána nebes je otevřená i pro mé srdce. Že ve dveřích té brány někdo na mne čeká. Že i když jsem toulající se marnotratný syn, Otec mě chce přivínout ve své

náruči a dát prsten i drahý šat a zavolat hudebníky a tanečnický a připravit stůl s výborným jídlem. Že nečeká na vysvětlování a omalování, proč jsem co zkazil. Stále chci vidět údiv v jeho očích. On přišel, vrátil se.

Dan Drápal napsal v jednom svém článku, že Bůh se také dívá, raduje a jásá. Divící se Bůh? No a ne? Ten můj syn přišel, není to k radosti a údivu? Čtete Žalmy, tam to je. U oceánu jsou krásné staré majáky, ukazující cestu lodím, aby neztroskotaly. Ve státě Oregon v Americe jsem u oceánu viděl maják, který ukazoval a byl mementem cesty zklamání dvou hledačů nových krajín. Oceán je překvapil, protože čekali pokračování cesty. Údiv, zklamání.

Oč je lepší údiv z nalezeného pokladu, z nalezené nové krajiny. Z nalezení předpokládaného cíle. Ten obdivovatel Alenky z říše divů chtěl být alespoň listonošem. I kdyby jej Alenka nepřijala. Aspoň listonošem, alespoň nádeníkem, ale v domě mého Otce. Chci být člověkem, žijícím z naděje. A víry, že on, Otec, v Synu nás přijímá. Že nejsme u útesu zklamání, ale že **jsme** v Otcově Boží náruči. Trochu pro někoho podivné, že spojuji sny a údiv, čisté krásy světa s nebeskou bránou a čekající Boží náručí. Ale co je lepší, rezignovat, ať jako pohan či křesťan, na každou vteřinu života, anebo žít z naděje a víry ve Slovo, kterým byl založen svět, které svítí a tmy jej neobsáhly? A ke kterému se hlá-

sím? Kterému patří. Tak i starý šlágr mne přivedl k radosti ze života. K údivu z Boží lásky a Božího stvoření. Z něžných Ježíšových očí a Jeho odpuštění a přijetí. Přístav na srdci Božím. Už nemusím hledat Alenku v říši divů. Jsem udiven z Boží milosti. A Boží svět, reprezentován přírodou, kulturou, nadějí a sny, které nám vložil do srdce Bůh, mne přijímá. Víte, že ve Zjevení je napsáno, že králové a národy světa přinesou svou slávu do nebe? Do Nového Jeruzaléma? Četli jste to? Kapitola 21,24. „V něm se shromáždí sláva i čest národů.“ Stojí za to **žít v Duchu naplno i dnes a vidět** za oponou šera a tmy porušeného světa **světlo Boží lásky. A krásu**. Budme těmi správnými romantiky naděje budoucnosti, která **přijde a už přichází**. „Přijď království tvé,“ prosíme na začátku modlitby Páně a na konci konstatujeme, že **už je** tvé království. Že už se prolomilo do našich srdcí – **pokud chceme a přijímáme!**

Jedna starší píseň a kolik toho ve mně vyvolala... Vzpomínky i touhu po nebeském království. Už nemusím mít Alenku v říši divů. (I když dnešní Církev často jak Alenka v říši divů vypadá...) Už jsem tím listonošem s dobrou zprávou.

Přístav je na obzoru. Přes všechnu bídu tohoto světa i života, přichází **jasné ráno Boží přítomnosti. Maranatha! To píš tobě, však víš! To píš tobě, milá církvi.**

Petr Mečkovský

Nad Písmem

OSLAVENÍ PÁNĚ

Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.

(Jan 12,26)

Sám Pán Ježíš učedníkům oznámil, že přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka. Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo.

Zemře-li však, vydá mnohý užitek. Kdo miluje svůj život, ztratí jej, kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný. Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.

Každému z nás je jasné, že když zde Pán Ježíš mluví o zasetém pšeničném zrnu, že mluví vlastně sám o sobě a o smyslu své oběti. Jeho podobství jsou proto tak názorná, že jsou vzata ze skutečného života, aby byla lidem dobře srozumitelná. V každém obilném zrnu, které se v zemi uchytí a které vzklíčí, vyroste a vydá několikanásobný užitek, je něco vykupitelského, co náš časný život zachraňuje a zabezpečuje až do příští žně. Je to nesmírný zázrak, který se každoročně odehrává před našimi očima. Člověk sám nedovede udělat několik dalších nových a stejných. Ale Pán Bůh touto podivnou mocí obdařil každé zrno.

A my z toho máme každoročně užitek. Pšeničné zrno osvětluje nutnost jeho smrti a sebeoběti. On sám tu není a nechce být jen kvůli sobě, ale chce tu být pro druhé. Netouží po štěstí, prospěchu, věhlasu, bohatství, kariéře a slávě, jako to dělají lidé. Ježíšovo poslání je takové, aby byl užitečný a prospěšný druhým. Proto jeho smrt není tragédií.

Je to sebeobětování, které má zaručit život druhým. A ne ledajaký, ale věčný. A proto je tato jeho sebeobět' nesmírným požehnáním pro

*Pane Ježíši Kriste,
s celým křesťanským světem
prožíváme postní čas,
ve kterém s tebou vstupujeme
do Jeruzaléma,
abychom si připomínali
tvé utrpení.*

*Nyní je čas příhodný
a dny spasení. Ve tvém utrpení
je nepopsatelná láska k nám,
hříšným lidem.*

*Pokorně tě prosíme,
abys nám nikdy nedal zapomenout
na tvou obět' a smrt.*

*Pomoz nám následovat
tvůj svatý příklad, abychom si
dokázali odpuštět viny
a snášeli se vespolek
v bratrské a sesterské lásce.
Dej, prosíme, světu poznat,
že jsme tvoji učedníci.*

Amen.

JAN 12,20-26

celý svět. Cílem jeho odchodu je jeho království, do kterého nás zve. Chce, abychom ho bezvýhradně následovali. Pán Ježíš dobře ví, že člověk miluje nejvíce sám sebe. Je sobecký, druzí jsou mu lhostejní a dokáže k nim být i bezohledný. Ale lidský život má jen potud cenu, pokud je prolnut službou druhým. Proto chce, abychom se milovali vespolek a měli lásku jedni k druhým. A to vyžaduje vzdát se své sebelásky, sobectví a pýchy. Nechceme často rozumět, že právě takové oběti jsou naším největším ziskem. Protože právě takové oběti z nás dělají opravdové lidi. Nestačí jen mít rádi sami sebe, ale aby nás lidé měli rádi pro naši službu, která nás i je přivádí k následování Pána Ježíše Krista. Království Boží začíná vlastně tam, kde člověk překračuje hranici své sebelásky a vstupuje do vztahu porozumění, služby a oběti pro druhé lidi. Sobě umírat, pro druhé žít.

To je cesta, která vyvádí celé lidstvo ze slepé uličky. Prosme za to, abychom v sobě nacházeli dost lásky a dokázali ji šířit kolem sebe. Ze všech stran slyšíme, že svět potřebuje mnoho věcí. Z pohledu víry víme, že svět potřebuje Krista. Církev už tím, že je zde, obohacuje svět. Snažme se být lidem Kristovým při své každodenní práci, být užiteční a důvěřujeme za všech okolností svému Pánu.

Helena Salfická

Můžete si přečíst

Jaro Křivohlavý v rozhovoru s Alešem Palánem: **Dvě lásky.**

Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří 2008.

V prosinci 2014 zemřel jeden z našich největších psychologů Jaro Křivohlavý. Říkal o sobě, že má dvě největší lásky: psychologii a křesťanství. A obě mu nepochybně pomohly přežít nejen krutá léta válečná, ale i ta, která následovala...

Staly se mu zdrojem jakési zvláštní radosti a vnitřního klidu, nadhledu a schopnosti překonat takové kapitoly dějin této země, které v jiných vyvolaly hořkost a zoufalství či jejich charakter otupily až k nepoznání...

O tom všem hovoří kniha *Dvě lásky*, v níž se ze svých osudů 83letý Jaro

v budoucím společenském řádu pro ně není místo a tudíž je zbytečné se touto problematikou zabývat.

Když se čtenář v knize dostane k těmto odstavcům, s překvapením si uvědomí, že s výstupy aplikované psychologie, kterých J. Křivohlavý dosáhl ve spolupráci s kolegy z jiných oborů za působení v Československém ústavu práce, se může setkat dnes a denně, a nejen u nás: v podobě dopravních a bezpečnostních značek, v kabinách tramvají, aut či strojů, jejichž barvy i konstrukce se upravovaly s ohledem na člověka, jeho psychiku i tělesné dispozice.

Neupadli jste na schodišti jen díky žlutým pruhům lemujícím první a poslední schod? I to je práce tohoto týmu: „*Moje práce mi ladila i s křesťanstvím – snažil jsem se, aby si lidé nedbalostí nebo nepozorností neublížovali. Vím, že to zní nadneseně, když označím natřený schod za křesťanský princip, ale já tam styčné body skutečně nacházím a vidím je dodnes...*“

Kdybyste si v knize podtrhávala, tak jako

si Jaro Křivohlavý rád zdůrazňoval inspirující myšlenky v Bibli, tato jednoduchá slova bych lemovala červenou linkou.

Pozoruhodné jsou také kapitoly, kde se hovoří o propojení psychologie s medicínou, o celostním pohledu na lidské zdraví, který dnes vnímáme často ve spojení s ajurvédskou či tzv. alternativní medicínou, o psychologové spolupráci s humanitární organizací ADRA či o rodině, která pro něj měla nesmírnou hodnotu. A rovněž o tom, jak přednášel svůj obor v různých městech v různých zemích, včetně německého Lipska, kde navštěvoval evangelický sbor, jehož byl i v Čechách vždy věrným a velice aktivním členem. Pro svou nechuť vstoupit do strany – stejně jako ve své rodné zemi – neměl v Lipsku lehké postavení... Když se přihlásil ještě jako student na stáž ve Švédsku, aby využil znalostí tohoto jazyka, nebyl doporučen; stáž získal student, který byl členem fakultního výboru KSČ. Řeč sice neznal, ale byl soudruhy shledán „spolehlivým“. Jara to tenkrát nezlomilo. Věděl, že „žít se musí, i když se časy mění“.

Nejen ve svých téměř 40 knihách se hojně zabýval otázkami smysluplnosti života; v mnoha studiích, zaměřených na zvládání stresových situací a krizí, se zřetelně ukazuje zdroj smysluplnosti života, který dává člověku sílu žít. Kniha *Dvě lásky*, kterou bychom chtěli připomenout výročí psychologova narození, je jednou z nich. **Klára Břeňová**

Stanislav Kubín: „**Dopisy člověku Nathanielovi**“. **Nakladatelství KLIKA Věra Nosková, Praha leden 2015.**

Dopis autorovi

Je zvláštní ta nová knížka Stanislava Kubína... přesněji neobyčejná.

Obvykle se zabývám knihami prózy nebo knihami poezie nebo aforismů a citátů. Zde je to – moderně řečeno – 3 v 1.

K tomu prvnímu - k dopisům...

V literatuře je celkem běžná forma dopisů fiktivnímu adresátovi. Zde to je ale jinak. Stanislav Kubín „posílá“ dopisy konkrétní všeobecně známé osobě a to „na nebesa“. Autor píše perem lehkým, zřetelným; přímo a s odevzdáním formuluje své myšlenky, tak jak obvykle formulujeme - nebo se o to snažíme - když píšeme dopisy svým přátelům. Ten, kdo Kubínovy dopisy čte, přivlastní si je.

Jako já. Je to snad i tím, že jsem dlouho, dlouho žádný skutečný dopis ve schránce neměl. Jen faktury, účty, reklama. Už si všichni píšeme jen máily, a to není ono. A co víc, když čtu dopisy, které mi „poslal“ Stanislav Kubín, mám hned chuť na ně odpovědět. A tak Ti chci, milý Stando, napsat o svém dědečkovi, který měl v přístavku rodného domu mého otce taky kovadlinku na naklepávání koso, o zvonivém zvuku kládívka, který mi stále i po půlstoletí zní v uších. O dědečkovi, který skloněn na svém verpánku se stále přilepenou „letkou“ na rtu, byl skutečným hrdinou mého mládí. Ukazoval nám vnukům, když si to vyškemrali, díru po kulce v hrudi z první světové války, kterou lékaři nikdy nevyoperovali a s kterou i zemřel. Chci Ti napsat o našem povídání i mlčení, jak píšeš: v těžkých, dusných i vonavých časech, časech pod-

večerních, „kdy zvolna tichnou ptáci“. O dědečkově spjatosti s přírodou, o jeho prostém životě s Bohem. Dále Ti chci psát o snech a touhách o nedokončených mlýnských kolech. O třinácté komnatě, kolem níž chodím po špičkách, o hledání „grálu“, i když je již nalezen, o marnivosti a váze slov, o poutnictví smutku i lásky. Chtěl bych se vyhranit vůči Tvé nonkonformní exegezi Otčenáše a modlit se s Tebou, jak také činím. Nechci sýčkovat, milý autore, ale až se knížka dostane ke Tvým čtenářům, Tvůj liberecký pošťák se zapotí. Dopisy jsou prokládány poezií, která je formou čirá a přináší vždy hluboký prožitek autora.

Ke Kubínově poezii přicházím jak ke studánce čisté vody. Je v ní radost, je v ní smutek, je v ní životní zkušenost – prožitek, je zvoláním k Bohu, je poselstvím života. Se Stanislavem

Kubínem se známe léta, a po přečtení nové knížky mi připadá, že se známe od nepaměti – tedy mé nepaměti. A „Tak“, cituji – „*jak léta plynou a zvolna čas se připozdívá, noci a dny nás minou ... v otázce kolik, kolik lásky ještě zbývá?*“.

Aforismy a citáty moudrých mně připomínají knížku, kterou mi dal můj otec, když mi bylo dvanáct let. Byla malá, v modré kůži, a jmenovala se „Breviř naděje“. I zde v této knížce citáty moudrých doplňují listy a poezii a završují je. A tak nové knize Stanislava Kubína přeji vnímavé čtenáře a jejich jménem přeji autorovi mnoho sil a dobré zdraví a „dobrou múzu“ do jeho další tvůrčí práce.

Jiří Vaníček

Zájemci si mohou knihu u autora objednat za cenu 150 Kč + poštovné. Kontakt: kubin.stanislav@volny.cz.

Pozdrav od básníka, publicisty a literárního kritika, rozhlasového redaktora PhDr. Františka Novotného, u příležitosti představení knihy „Dopisy člověku Nathanielovi“

Dopis člověku Stanislavovi

Dnešní doba, která překypuje hlukem nejen fyzickým, ale i hluboko v našich myslích, jak píšeš na straně 31, potřebuje naději tichých slov více než jindy. Jsou hvězdami na jinak černé obloze ješitných gest moci.

Podle hvězd se vrací mořeplavci, když všechno jinak selhává. Jsou to slova, která v sobě nesou vzácnou sůl víry. Stávají se skobičkami na hladké stěně času, na které zavěšujeme karabinky nadějí.

Můj milý příteli Stanislave, ta slovíčka, která jsem našel ve Tvé knize, jsou právě taková, protože takový jsi i Ty. Raduji se ze Tvého povedeného díla, u kterého literární kritik oceňuje spojení citátů, veršů a filozofických úvah. Raduji se ze slov, kterým je nuzota citu cizí.

Asi Ti mnozí řeknou, že to je nejlepší ze všeho, co jsi dosud napsal. Dočkáš se nepochybně mnoha lichotivých přirovnání. Po zásluze. František Hrubín říkával, že ví, že jeho slova asi svět nespasí, ale bude s nimi alespoň na chvíli pěknější.

Tak teď buď blažen z dalšího vavřínového listku, tak jako se z něj těším s Tebou upřímně já. A nepochybně i Tví čtenáři. A to šikovné pero (byť je ukryté v PC), ještě nezahazuj.

Tvůj František Novotný

Antologie, spíš včera než dnes

Středně vzdělaný občan by asi trochu váhal, kdyby měl tohle slovo definovat. Spíš bych se divila, kdyby vyspal z rukávu, že je to výběr z literárních děl nebo jejich ukázek, často básnických, uspořádaný podle nějakého hlediska.

Nakladatel by potvrdil, že je poezie popelka, která jde špatně na odbyt, a možná by i vypočítali, kolik musí vydat kuchařek, detektivek či milostných románů, aby jim to vyvážilo eskapády do světa básnické produkce – s výjimkou některých žádaných stálic a bestsellerů. Proč by tedy za této situace investovali do poetických antologií?

Bývaly ovšem doby, kdy se vydávaly objemné a žádané antologie, které byly zdrojem zábavy, společenského poučení a povyražení, a dodnes mají nepopíratelnou cenu jako svědkové dané epochy. Kdybychom se vrátili o čtyři stovky i více let nazpátek do alžbětinské Anglie, našli bychom obsažné sbírky tohoto typu. Například Zlatou pokladnici, kterou uspořádal pan Redgrave. Právě v té našel před sto lety J. T. Looney svůj zlatý poklad – klíč k potvrzení jednoho pravého autora, který se důmy-

slně skryl pod jménem skutečného člověka. Ten sice neuměl pořádně číst a psát, ale jeho jméno zná celý svět. Ano, Shakespeare. Ale dnes se vraťme k antologii jako takové. Maličkou oklikou.

Nezamysleli jsme se někdy nad tím, kolik duchovních naší církve má nadprůměrné umělecké vlohy? Nemohu vypočítávat ty, které znám, protože bych urazila velikou spoustu dalších, kteří slouží Bohu a štědře přitom využívají těch talentů, které od něj dostali. Pár příkladů ovšem uvedu a dovolím si začít výtvarným uměním z toho prostého důvodu, že bratr farář Jaroslav Fiedler (*1913) byl ten, kdo mi otevřel brány do naší církve, kdo požehnal našemu manželství, kdo se stal naším přítelem a způsobil, že je náš byt „detašovaná Fiedlerova galerie“. Vypracoval se ke svéráznému výtvarnému rukopisu s nádhernou barevností a byl by snad mohl žít rodinu jako výtvarník na volné noze, kdyby nebyl placeným služebníkem Páně. (V Plzni ho bylo příliš vidět, a tak ho odsunuli stranou, do Blatné.) Hrál výborně na housle a pro pobavení vykládal, že mu jednou o prázdninách

Pro zbytek cesty

Je-li muž dobrodruh je žena dobrodružka. Buď radši moje dobrá družka

Já budu pro tvé dobro druh. Zbytek nemusí být jenom to co zbylo. Nakonec to nejlepší - co se nepřežilo.

Alois Volkman: Terče-to

svěřil pan doktor Hudeček hudební dozor nad synáčkem Vaškem Hudečkem. „Toho já nemůžu nic naučit, pane doktore,“ řekl pak po prázdninách.

A tím jsme u hudby – a to je obrovské téma. Pro změnu začneme od vrcholku hierarchické pyramidy, neboť je známo, že bratr patriarcha Tomáš Butta je skvělý muzikant a písničkář, podobně jako brněnský biskup Juraj Jordán Dovala. Mezi faráři se to hemží sbormistry a varhaníky (třeba zlínský Zdeněk Kovalčík vede v létě oblíbenou varhannickou školu), a někteří byli obdarováni takovým hlasem, že by mohli udělat operní kariéru, kdyby

Dokončení na str. 4

Jako gambler

**Milovat Boha
Jako gambler hrací automaty
I přes prohry
Bolavé ztráty
Být šťasten
I když ztratil jsem víc než získal
Vím přece
Sám jsem si to spískal**

**Milovat Boha
Jak gambler hrací automaty
Víc než přátele
Víc než rodinu
Až do sebezničení
S vírou ve výhru**

**Václav Žďárský:
Akční nabídka, Louč 2009**

ZPRÁVY

Křtiny v Lurdech

Lourdes, jihofrancouzské malebné město v Pyrenejích, není jistě třeba představovat. Právě zde jsem 11. února, v den svátku prvního zjevení Panny Marie, pokřtil vodou z Bernadettina pramene sestru Annu. Ten pramen vytryskl pod rukou Panny Marie a dnes dává sto dvacet

dva tisíc litrů křišťálově čisté vody denně; úplně čerstvá je lahodná a voní po růžích. Jak to přijde, že husité křtili v Lurdech? Inu, mám za to, že splnit tajné přání katechumenky a zároveň se podívat na jedno z nejznámějších poutních míst křesťanství, není nic proti evangeliu. Ježíšova matka ke křesťanské víře konečkonců patří a jejím velkým ctitelem byl mimo jiné Mistr Jan Hus. A nevěřte-li na zjevování Panny Marie, nevadí. Někdy stačí snažit se pochopit ženský princip... Velké množství poutníků i atmosféra posvátného místa nahradily do jisté míry účast věřící obce a přispěly k mimořádnému duchovnímu zážitku. Obřad se uskutečnil ve venkovní kapli s mozaikou Panny Marie situované před menší bazilikou na Růžencovém náměstí. Děkuje za Boží přízeň při dlouhé cestě a vyprošujeme pro pokřtěnou hojnost darů Ducha svatého a radost ze spásy.

Tomáš Procházka

Smutná zpráva

Dne 3. března po těžké nemoci zemřel ve věku 67 let bratr Mgr. Jan Sladovník, farář v Šumperku. Bratr farář působil v náboženských obcích Zábřeh, Jeseník, Rýmařov a Šumperk. Za jeho službu jsme poděkovali a rozloučili jsme se s ním v pondělí 9. března ve sboru Českobratrské církve evangelické v Šumperku. red

O výtvarníku Janu Znojovi

Literárně dramatický klub Dialog na cestě vám přiblíží sochaře, malíře, keramika a pedagoga Jana Znoje (1905 - 1950) po stránce umělecké

i po stránce lidské. Dozvíme se příběhy z jeho života, začteme se do sochařova deníku. Uvědomíme si smysl jeho tvorby, ze které k nejvýraznějším počínům patří reliéfy ve sboru na Vinohradech. Vyprávět vám o J. Znojovi bude i mistrova dcera MUDr. Jitka Buttová, maminka současného patriarchy Církve československé husitské Tomáše Butty. Setkání proběhne v úterý 31. března v rámci Setkání 3. věku v Praze-Karlíně, Vítkova 13, v 15 h. red

Divadlo Mana

• 22. 3. ne 19 h: V. Marčík – Moravské pašije. Víťa Marčík

přichází s pašijemi, které ztvárnil svým osobitým způsobem – lidovou formou, jako vypravěč a loutkář.

Divadlo Mana, Husův sbor Vršovice, Moskevská 34, Praha 10. red

Dialog vědy a víry

V sobotu 21. března v 10 hodin se na faře naší církve na Toulovcově náměstí v Litomyšli bude konat setkání věnované dialogu vědy a víry. Biblickým zamyšlením toto setkání otevře Ivana Macháčková, hlavní přednášku pak pronese děkan HTF UK Jiří Vogel, na téma: „Karl Heim v diskusi teologie a přírodních věd a jeho pokus o mnohodimenzionální pochopení skutečnosti“.

Štěpán Klásek

Pašije na Květnou neděli

Zveme vás na provedení Pašiji na Květnou neděli podle evangelia sv. Matouše (Bohumil Kašpar) v neděli 29. března v 10 h ve sboru Praha 7, Farského 3. Zpívá Smíšený pěvecký sbor Gaudium Praha 1. LF Univerzity Karlovy a Sokola Královské Vinohrady a jeho sólisté sbormistři Z. a V. Součkové, na varhany hraje V. Souček. red

Hus stále živý

Studijní a vědecká knihovna Plzeňského kraje ve spolupráci s ČČSH vás srdečně zve na výstavu k 600. výročí upálení Mistra Jana Husa „Hus stále živý“ („Byl upálen, ne však přemožen“ – Erasmus Rotterdamský).

Výstava proběhne ve dnech 20. března – 4. dubna ve Studijní vědecké knihovně Plzeňského kraje, Smetanovy sady 2, Plzeň, 1. patro. red

Antologie, spíš včera než dnes

Dokončení ze str. 3

neuposlechli příkazu Páně. Ale pokorně se rozhodli, že mu budou sloužit tam, kde na ně nebudou zaměřena světla reflektorů a místo oslnivých kostýmů si budou oblékat prostý talár (takový příklad máme v Brně na Botanické).

Také fotografie už má nezadatelné místo mezi uměními, a tak si například můžeme povšimnout letošní ročenky Blahoslav. Její výtvarné řešení s využitím působivých černobílých fotografií si patrně nevyžádalo příliš vysoký autorský honorář, protože jimi posloužil sám plzeňský biskup bratr Filip Štojdl. Jakkoli představovaly v dřívějších letech grafiky sestry farářky Wienerové krásný, vsutku ušlechtilý výtvarný doprovod našich ročenek, jeví se mi výrazně odlišný ráz v letošním jubilejním „husovském“ ročníku jako dobře promyšlená změna.

A konečně to nesmírně důležité medium – slovo. V próze jím musí vládnout, a také vládnu, všichni naši faráři. Ale když si jen prolistujete pár čísel Českého zápasu se zvláštním zřetelem k poezii – nemůžete si nevšimnout, jací jsou mezi nimi skvělí básníci! Podle toho, co uvádím shora, omezím se zde jen na tři jména. Ovšem na jména básníků takového kalibru, že by si zasloužili, aby se o nich děti učily na školách zcela bez ohledu na konfesi. Snad jednou, až bude mít poezie trochu více ustláno na růžích... Do této trojice si dovoluji zařadit bratry Aloise Volkmana, Zdeňka Svobodu a Miroslava Matouše. Všem vyšlo několik knížek veršů, Zdeňku Svobodovi dokonce některé i v německém překladu, všem otiskuje čas od času Český zápas jejich dílka, nevelká rozsahem, ale velká myšlenkovou hloubkou a vyzrálostí formy. Zatímco pro bratra Volkmana je charakteristický jeho často probleskující vtipný nadhled, bratra Svobodu vidím jako básníka-filozofa, pečlivě odměřujícího každé slovo a nejednou zraňovaného realitou člověčí pospolitosti. Bratr Matouš je ryzi křesťanský lyrik přímo seifertovské čistoty a hudebnosti.

A tady jsem zase nazpátek u antologie. Výběr z hudebních děl našich farářů (leda snad písniček) ani reprezentativní – a nákladná – přehlídka jejich výtvarných děl zřejmě nepřipadá v úvahu. Ale kdyby se našel někdo literárně znalý a mnohem povolanější než jsem já, dovedu si představit dobře uspořádaný výběr z básnické tvorby našich duchovních. Nejen pro potěchu jednotlivců, ale také pro potřebu náboženských obcí, zejména pro práci s mládeží. A v širším slova smyslu jako součást výchovy krásou.

Pavla Váňová

Z EKUMENY

Světový den modliteb

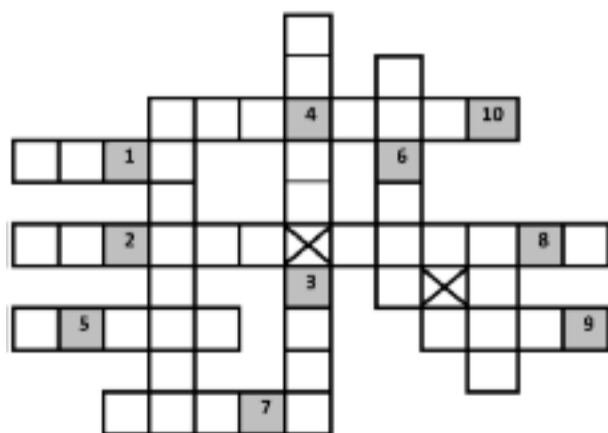
V pátek 6. března se na mnoha místech naší církve konala setkání v rámci Světového dne modliteb, jehož program tentokrát připravily ženy z Bahamských ostrovů.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

ODPOVĚĚ ŘECKÝM POUTNÍKŮM

Vpisujte do doplňovačky slova podle počtu jejich písmen (shora dolů, zprava doleva). Tajenku tvoří písmena označená čísly.

8 písmen: poklonit, poutníci
6 písmen: Ondřej, Řekové, svátky

5 písmen: Filip, Ježíš, život
4 písmena: cena, Otec, svět, zrno

(Řešení z minulého čísla: Bůh za nás dal svého Syna.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatné: F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production, tel. 234 092 866, e-mail: martina.machackova@predplatne.cz

